

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.223 van 24 november 2016
in de zaak A. 220.525/XIV-37.223**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Meral Kalin
 kantoor houdend te 3520 Zonhoven
 Hulsbergweg 7A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 oktober 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 174.774 van 16 september 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 oktober 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het asielmotief dat betrekking heeft op de vervolging wegens desertie van eerste verzoeker uitvoerig onderzocht. In het

bestreden arrest wordt daaromtrent gesteld dat “[w]aar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, [...] vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel [kan] aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens vast dat “[eerste verzoeker] geen overtuigende elementen heeft aangehaald om omwille van de reeds aangehaalde redenen nood te hebben aan internationale bescherming”. In de mate dat de verzoekers in hun eerste middel thans hun vrees voor vervolging wegens desertie herhalen en stellen dat “er meer dan voldoende informatie werd overgemaakt”, raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. Om tot de conclusie te komen dat er “in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet” wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op basis van de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier en aangebracht door de verzoekers, wel degelijk in aanmerking genomen dat “[d]e recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust [...] een negatieve impact [hebben] op de veiligheidssituatie in Bagdad”. De door de verzoekers aangebrachte informatie in het stuk 6 bij hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft net betrekking op die aangehaalde betogingen, politieke instabiliteit en sociale onrust. Het feit dat daarbij opnieuw een, tijdelijke, avondklok werd ingesteld toont op zich niet de onjuistheid aan van de informatie waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich heeft gebaseerd.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.3. Met een aanvullende nota van 11 augustus 2016 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder meer het stuk “COI

Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 aangebracht. Met de loutere kritiek dat in de bronnenlijst van dat rapport een aantal minder recente documenten terug te vinden zijn die “noodzakelijkerwijze voorbijgestreefd zijn door de recente ontwikkelingen”, tonen de verzoekers niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, daarin gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onjuist zou zijn. Het gegeven dat in het bestreden arrest niet expliciet wordt geantwoord op deze grief die de verzoekers in hun nota neergelegd ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangevoerd, kan bijgevolg de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed en kan niet tot de cassatie ervan leiden.

Het derde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Daargelaten de vraag of de verzoekers zich rechtstreeks kunnen beroepen op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, thans artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, wordt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze besloten om aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uit het feitenoverzicht opgenomen in het bestreden arrest, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarbij rekenschap heeft gegeven van het feit dat de verzoekers twee minderjarige kinderen hebben en zij hun asielaanvraag op 14 augustus 2015 hebben ingediend. Met de algemene kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met hun “individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden” tonen de verzoekers geen schending aan van bovenvermelde bepaling.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig november tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams